

Advent 3. vasárnapja 2013.

Bevezetés

A mai szentmise kezdőéneke így szól: "Örüljete az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljete. Az Úr közel van."

Ugyanis Advent harmadik vasárnapja az öröm vasárnapja. Örömnünk oka pedig az, hogy az Úr közel van. Az Úr mindig közel van, különösen is az adventi időben. Szentírási szavakkal, azokhoz, akik segítségül hívják az ő nevét. Ezzel a tudattal éljük e mi életünket? Ilyen lélekkel készülünk e mi karácson ünnepeére?

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy öröm helyett gyakran okozunk másoknak szomorúságot. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Add meg nekünk, hogy ne múljék el nap, amikor másoknak nem szereztünk örömet. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Add meg nekünk, hogy hálás lélekkel tudjunk örülni a kicsit szépnek, az apró kicsi örömöknek is. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Advent derekán Keresztelő Jánosnak Jézushoz intézett eme kérdését hallva: "Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?", felkapjuk fejünket.

A karácsony előtti rohangálások közepette nagyon is időszerű e kérdés: Alapozhatjuk-e még jövőnket Jézus Krisztusra? Hiszen ellenfelei sokszor hangoztatják: műve már rég elavult és csődöt mondott.

Néha még hívei is csak színből követik, és nem szívből.

Tulajdonképpen hitünk központi kérdéséről van itt szó, amely szerint eldönthetjük, hogy kitartunk-e Jézus mellett, vagy más (ál) messiások után nézünk, és tőlük várjuk igazi boldogságunkat.

Kérdésre nem egyszerű a válasz. Sokan félnek Isten Lelkének irányításától és inkább napjaink nagy ígéretőinek lábai elé vetik magukat, akik már minden nap mást és többet, lassan már többet ígérnek a választóknak, mint nemzetünk összjövedelme, és így általuk a nemzetietlen vonal, a gyűlölködés, a hatalom és a pénz rabjaivá teszi az embereket. A pénz és hatalom szívtelen istenétől várják a boldogságot, az üdvösséget.

A Jézusba vetett bizalom megfogyatkozását még annak a Keresztelő Jánosnak is át kellett élnie, aki-ről Jézus azt mondta, hogy az asszonyok szülőttei között, nála nincs nagyobb.

A Messiás előfutára volt, mégis börtönbe került, sínylődött és senki sem törődött kiszabadításával. A látszat szerint még Jézus sem igyekezett megvédeni lelkes hírnökét. Sőt azt kellett tapasztalnia, hogy akit egyszer szórólappáttal és fejsze-nyéllel a kezében hatalmas, gonoszságot nem tűrő, tüzzel-vassal pusztító erős Istennek ábrázolt, az szelíd, irgalmas, jóságos és emberszerető Isten.

Elkerül mindenféle feltűnést. Csendesesen adja tudtul isteni mivoltát. Azt szeretné, ha az emberek a jelekből is olvasni tudnának: meggyógyította a testi sérülteket és rokkantakat, barátságosan bánt a bűnösökkel.

Ennél János többet várt. Több bizonyítékot és isteni megnyilatkozást. De neki is be kellett érnie azok-

kal a jelekkel, amelyekről már Izajás a Messiással kapcsolatban szólott, és amelyek Jézus ténykedését valóban kísérték: "a vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az evangéliumot".

Jézus nem lépett fel tüzes karddal, mint ahogy ezt János szeretete volna. Ő csendesen körüljárt jót cselekedvén, ahol csak lehetett.

János a jelekből végül is felismerte az Isten Fiát, hitt neki és életét áldozta érte.

A beszéd elején mondtam, hogy Keresztelő Szent János „Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várunk?” kérdésén felkapjuk a fejünket. És Jézusnak eme kérdésén: „Mit mentetek ki látni a pusztába?”, meg nem. Miért? Talán ez nem mond nekünk semmit.

Pedig ennek is van mondani-
valója számunkra.

Az első, ahogyan Jézus reagál barátja kételkedő kérdésére. Nem botránkozik meg rajta. Nem marasztalja el. Sőt! Megerősíti benne a vérét is kiontani kész hitét. És olyan dicsőhimnuszt mond róla, a férfias, nem széltől lengetett, nem drága ruhába öltözött emberről, mint amilyen senki másról nem mondható: „Az asszonyok szülőttei között nincs, aki nála nagyobb volna”

Abból, hogy a hittel kapcsolatban vannak értelmes, tisztázó kételkedő kérdései hívőnek és nem hívőnek, nem szabad elmarasztalni senkit sem. Sok esetben az ezekre megfogalmazott válaszok erősítik a hitet, miként Keresztelő János esetében is.

Ezek után felteszem a kérdést. Karácsonyi előkészületünk idején, a

Keresztelő Szent János által feltett kérdésre mi mit válaszolunk? Milyen a mi Jézusban való hitünk: Mit tartunk, mit vallunk mi Róla?

Sok jel és tudományos megfontolás szól mellette. Sokan örömmel nyugtázzák szeretetét és jóságát az elesettek és bűnösök iránt, de mégsem utánozzák, nem követik példáját és nem engedik, hogy Jézus meggyógyítsa vakságukat, süketességüket vagy bénaságukat.

Mi engedjük?

Még egy jó hét, és itt a karácsony. A sok rohanás közepette találunk még egy kis időt az önmagunkba szállásra. Hitünk erősítésére. S a szeretet, s a jóság érzületét ébresztgessük, erősítgessük magunkban, s sugározzuk embertestvéreink felé. Ezzel segíthetjük elő, az Úr eljövetelet, s dermedt világunk örömtelibbé válását.

Ámen

F. F.

„Mit mentetek ki látni a pusztába? Széltől hajladozó nádat?

25 Vagy mit mentetek ki látni? Finom ruhába öltözött embert? Akik drága ruhában járnak és a kényelemnek élnek, a királyi palotákban találhatók.

26 Vagy mit mentetek ki látni? Prófétát? Igen, mondom nektek, többet mint profétát.

27 Órála van megírva: „Íme, elküldöm követemet színed előtt, hogy előkészítse utadat.”

28 Mondom nektek, az asszonyok fiai között nincs, aki nagyobb volna Jánosnál. Az Isten országában azonban a legkisebb is nagyobb nála.”

Ámen.